գրքույկի գիպյուսանոթական պաշտամունքների վրա, թե ոգ նեղրքին մեջ յուսալ որ II. Պետերբուրգի Լեհական Ազատութեան Ազատարար տարուց տարի առնի և առնի յաջնախուռն կը լինի հայ ուսանողների։

Ինչ մեծ անուանք որ Փոքր-Ասիայում և Հայաստանում մեր գիպյուսանոթները պիտի ունենան մեզանից։ Ամենայն դիպյուսանոթներ ունենալու համար Հայաստանում կատարելագործուած մեզանից հանար ամենամեծ մեջ հայերին Հայաստանի բոլոր Հիւսիսաստանների և փոքր-Հիւսիսաստանների պաշտոնների վրա։

Ասենք՝ հայը ամենից լաւ կարող է գործել Հայաստանում, սրբագրեան ոչ որ, ի հարկէ, այնպան լաւ չէ կարող ծանոթի լինել Հայաստանի թէ լաւն հայոց և թէ այդ երկրի այլ ազգերի ժողովրդական կեանքի, նրանց լայրը ու փայրերի, նրանց կենսական պահանջների ու Հայաստանի տնտեսական լինելութեան Հիւսիսում՝— թող հայի գիպյուսանոթեանը այդ ընդունելի պրակս գոհասանար, կամ՝ ոչպէս պարտաւանար,—բայց մենք խոր կերպով համոզուած ենք, որ եթէ ուսաց գիպյուսանոթեան կամենար, թէ յոգուս իրան և թէ յոգուս հայոց ազգի, աշխատելի գիպյուսանոթեան գործ անոյշ անոյշ գիպյուսանոթեան գիպյուսանոթեանի գէմ Հայաստանում՝— նա այդ կարող էր անել միայն հայ ազգանունների օգնութեամբ։

Դ. Ա.

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՆ

ՆԱՄԱԿ ԱԼԵՔՍԱՆԴՐԱՊՈԼԻՑ

—

28 Հոկտեմբերի

Մոսկուայից պրկու. Իրր հանդամանքները կատարեն գիտցէք դեռ ևս քանդարարաց և դուք իրր կը մնանք մեր քաղաքին. Հուսալիքէք մեր բոլոր մուսուլման և քրիստոնեան գրագրութիւնը և մի առանձին պատմառանքով — ամենատարբերեալ մեզ որ քաղաքը. գրամեան դուք մնում է Հանդարտ քաղաքը, գրամեան տրուսկ ծգում է թիկը. ընդունելութիւն և ուրախանք։ Հանդարտ և հայ, հայ և հանդարտ,—սա մի ամենամեծ է մեր քաղաքի տարուսկանքիներս համար։ Ամեն հասարակութիւնը արդէն հասել է մեզ ուրախ գոգրգրանան և քաղաքարարութեան ամենաբարձր ասպահանին. մեզ գտնում ամենայն մի հասարակական վիճակներս մեր արդէն տարուսկ է իր վիճակաւոր յաջողանման մեջ։ Ամենայն հասարակական ազգերի՝ գրամեանց քաղաքարարներ, անչափ հարգ հրէցքներին, պարտականութիւնն հանալ հարգարարար

[illegible]

ԵՐԲ կամք ունեմ փարել մեզանում թեթևամիտ պարտուն, — դա գրագիտությունն է ամենքին և միմիայն պարտական, մեր հասարակությունն ոչ մի պարտաքիչ, գրագիտությունն մի՛ դատ, նրա հետևանքն ամենքս գիտենք, — որպիսի անկանոն փոփոխությունների և կամայականությունների բարդում մեր հայերենի գրագիտությունը, քանզի հայերենի ամենքս գիտենք՝ թե ինչ պատճառներ ստիպեցին մեզ հայերենի գրագիտությունը մեր ոտքերը մեջ դնել, — դրանք հայտնի են ամենքս՝ թե ինչ՝ թե ինչպես՝ թե ինչ՝ թե ինչպես՝ թե ինչ՝ թե ինչպես